

pääl finnitäs, mitte weel täidetud olemat, waid kuusäs oma kolme seltsimehega igal pool neid taga, ega annud kusagil rahu, kuni need wiimaks oma lähema sugulaste Leedu rahwa juure põgenenud olivad ja sääl warju leidnud. Aga ka säälgi tõuusi tüli jälle, ja „neliwenda“ olivad Leedu rahwal pea nenda sama kardetawaks saanud, kui enne wana Preislastele.

Kaua sõdisiwad nemad kui wõitjad ühesuguse õnnega. Suba hakkas wanadus nende juuksid halliks wärwima, aga ikka seisiwad nemad omas täies jõuus ja ihurammus, waenlastele hirmuks, kõrgeste auustatud ordorüütlastest ja kõigist kristlastest.

Aga õnn ei jää inimesele mitte igaweste truuks, waid taganeb ka ära; nende meie wahwa wennadele ka.

See oli aastal 1295, sääl istusiwad ühel lõbusal õhtul meie neli wana wapert wenda üheskoos õhtusõõmaaeal oma kindluse ees wäljas. Mureta olivad nemad oma sõariistad eneste kõrwa puude otsa riputanud. Mõdu-

peeger käis tihti ühe käest teise kätte ja jutt jooksis sorinal kõige wõitlemistest ja wõitustest, mis n'ad ärateinud olivad, ning wandusiwad wennalikult üksteisele surmani truuks jääda. Sääl murisewad korraga lähemast metsast nooled nende poole ja — Klaus Diwel langes surnult oma seltsimeeste jalge ette maha. Tulise wihaga kargasiwad teised istmetelt ülesse ja silmasiwad kurjategijat otsides. Metsalise kisaga kargasiwad nüüd igalt poolt waenlaste hulgad metsast meie sõbrade päale, kelledele aga waewalt aega oli oma raudkübaraid puude otsast maha wõtta, päha panna ja mõõgad ning kilbid kätte tõmmata; sest juba kurjategijad tungisiwad nende kallale.

Hirmus kange wõitlemine algas nüüd. Tihti üksteise ligi hoides, selg selja wastu, niitsiwad nemad oma laia mõõgadega kõigest wäest waenlasti maha. Suba hakkasiwad kurjategijad kartma ja taganema, ja wõit jälle meie sõbrade poole jääma; sääl wiiskas ennast üks Leedu ülemast kawalaste maha, n'agu oleks ta raskeste haawatud saanud, rabas ruttu